

— Хайде, Манго, ставай! Месецътъ дойде вече до краката ти.

Скокналъ циганинътъ, разтъркалъ очи, гледа — месецътъ наистина до краката му. И почналъ той воля-неволя да пази. Но пакъ, циганско сърдце нали не трае, захваналъ да одумва селянина.

— А ти, братко, малко си поспи. Виждашъ — месецътъ залѣзва, скоро ще се съмне. На пжтъ трѣбва да се върви.

Селянинътъ се завилъ хубаво и заспалъ. А циганинътъ почналъ да чака. Чака той месеца да зайде, а месецътъ, като на пукъ, вмѣсто да слиза, по-горе по небето се качва. Чуди се Манго, какво е това чудо. Дали две нощи сж се събрали наедно, или месецътъ не е можалъ да намѣри вратата на кжщата си, та се връща назадъ. Чакалъ, чакалъ, разбралъ, че скоро нѣма да се съмне, па раздърпалъ селянина за рамене:

— Я ставай, братко, да видишъ чудо! Този глупчо, месецътъ съвсемъ е пощурялъ — върна се назадъ. То се е видѣло, че зора нѣма да дочакаме, ами хайде да поемаме пжтя си докле е време.

Н. Гарваловъ

ЗИМА ИДЕ

Облацитѣ тѣй сж тъмни!
Духа мокъръ, хладенъ вѣтъръ;
Късно вече вѣнъ се съмва,
Кална, черна е земята.

Вече зимата пристига,
Снѣгъ ще падне надъ полята,
Ще бѣлѣе като книга
Въ снѣгъ посипана земята.

Ще звѣнѣятъ шейнитѣ снѣжни
Съ малки, весели звѣнчета,
Ще се сбиратъ плахи, нѣжни
Въ двора малкитѣ врабчета.

А пѣкъ вжтре ще е топло
И до късни нощи — будни,
Баба пакъ ще ни повтори
Свойтѣ приказници чудни.

Н. Фурнаджиевъ